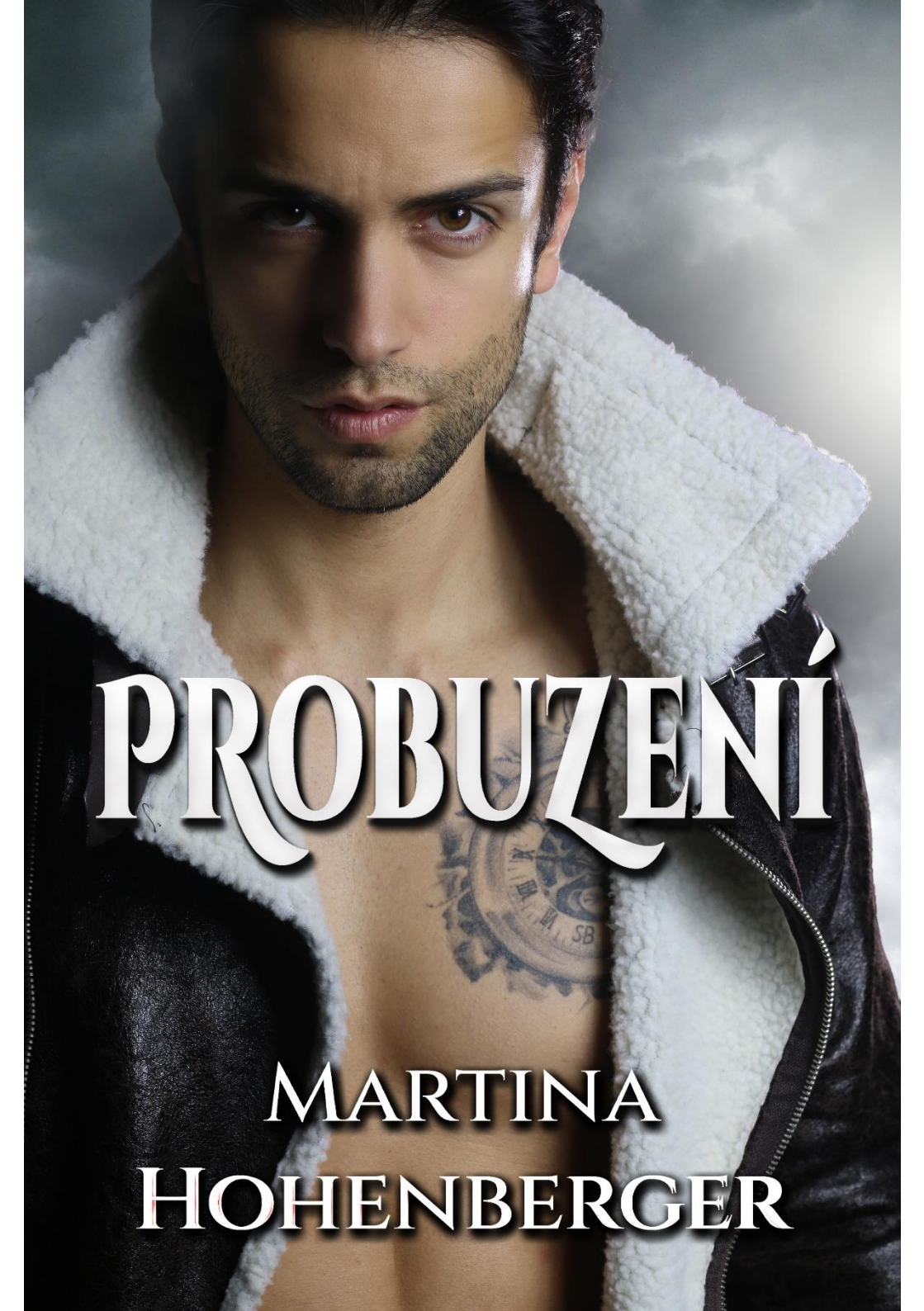

PROBUZENÍ

MARTINA
HOHENBERGER

PROBUZENÍ

Martina Hohenberger

VĚNOVÁNÍ

Kniha je věnována Václavu Šoltysovi.

PROBUZENÍ

V nejtemnější hodině noční vykoul měsíc, lhostejně proploval po obloze a zaléval pokoj umrlčím světlem. Stříbrného čumila záhy spolkl šedý mrak. Nejspíš to byl onen neškodný oblak radioaktivního znečištění, co putoval nad Evropou a nepocházel z žádného z jaderných zařízení v Rusku a ani v Kazachstánu, prostě jen další šedivý bastard neznámého původu, ke kterému se nikdo nehlásil a který vlastně oficiálně ani neexistoval.

Řekli mi, že jsem mrtvý, a ať si z toho nic nedělám. Neměl jsem sílu vzdorovat, protože jsem se skutečně cítil... jako mrtvola.

Řekli, že to chce čas. Spoustu času. Uvedli mě do stavu umělého spánku, zavřeli do biologického tanku s krví, opatřeného přechodovou tlakovou komorou, a doufali, že se zregeneruju sám. Zřejmě by to vyšlo, kdyby moje tělo nebylo napumpované stříbrem.

Z krvavé lázně mě přeložili do Frankensteinova křídla a dali mi transfuze. Spoustu transfuzí. Do těla mi zavedli na třicet vstupních a výstupních hadiček. Elektronicky řízenou kapačkou mi do žíly vpouštěli syntetickou krev a zase ji odebírali z těla, čistili ji umělou ledvinou a pak ji vraceli zpět zbavenou nečistot.

Věnovali mi tu nejlepší péči, a ačkoli jsem byl bez pochyby mrtvý, podle lékařů jsem ušel „významný“ kus cesty k uzdravení.

Před třemi měsíci mě našli se smrtí na jazyku v kostele poblíž Znojma, kde jsem zmasakroval snad polovinu křesťanské obce. Byl

jsem slabý, jen krůček od stavu nebytí. Měl jsem v sobě stříbro a nemohl jsem se zahojit. Nejdříve mě spoutali, jelikož jsem byl nebezpečný, pološílený hladu a bolestí, a zavezli mě sem.

Před zraky veřejnosti zamaskovala noční rasa Frankensteinovo křídlo tak, že ve dvou přilehlých budovách zřídili soukromou kliniku pro lidské pacienty. Pro velmi bohaté lidské pacienty. Mramorová schodiště, onyxové podlahy, soukromá ochranka. Zdejší prvotřídní zdravotní péči si mohli dovolit jen ti opravdu zámožní. Na odděleních pracovali nejlepší internisté a plastičtí chirurgové světa. Výstředním boháčům tu pěkně pouštěli žilou. Skutečnost, že pacienty nejen uzdravovali, nýbrž je i omlazovali, jim získala mnohé věrné zákazníky a investory. Brilantní nápad, zvlášť když pomyslím na ten stálý přísun čerstvé krve.

Nejhorší na pobytu ve Frankensteinově křídle byla nuda. Každý den se jevil jednotvárnější než ten předchozí. Abych se něčím zaměstnal, poslouchal jsem myšlenky barbarů, kteří o mě pečovali. Hodlal jsem se od nich něco naučit, ale záhy jsem byl patřičně zhnusen jejich vnitřními monology o bezvýznamných a hloupých věcech. Většinou přemýšleli o penězích a sexu. Byli nespokojení, stále jen kňučeli a úpěli. Pořád měli něčeho málo a jiného zase příliš. Banalita jejich myšlenek mi brala dech.

Hned po probuzení mě podrobili křížovému výslechu. Udělali tu chybu, že si na výslech namísto telepata přizvali obyčejného barbara, jakéhosi cvokaře Horáka, který byl vazalem Velké rady klanů – měl takové to tetování na zátylku.

V podstatě jsem Horákovi neřekl vůbec nic. Nakukal jsem mu, že si nevzpomínám ani na své jméno a že vím jen to, že jsem se plavil na lodi z Nového světa, když mě přepadli piráti, okradli mě a mučili. Když zjistili, že jsem nesmrtelný, tak mě zavřeli do jakési bedny a pohřbili v podzemní kryptě. Horák se divil, proč mě piráti jednoduše nehodili přes palubu. Trval jsem na tom, že si nic nepamatuju, a dál jsem pro jistotu předstíral, že jsem velmi slabý a nemohoucí. Horák uzavřel rozhovor s chápavým úsměvem, můj stav nazval „typickou amnézií“, a bylo to. Cvokař se opomněl zeptat na moje vražedné úmysly a touhu po pomstě. Jestli chci povraždit zrádce, kteří mě vydali katům? Tak na to vezte jed.

Jednoho večera za mnou přišel sám velký magistr O'Brien, který vládne klanům bezmála sto padesát let. Měl jsem štěstí, že O'Brien není telepat, a neumí číst myšlenky. Jemu jsem mohl lhát, jako když tiskne. Bylo záhadou, jak se mohl stát vůdcem Velké rady klanů a nejmocnějším nesmrtelným. Tedy kromě královské rodiny.

Navrhl mi, že pokud budu spolupracovat, tak mohu být vzhledem k vysokému věku a čistokrevnému původu přijat do Velké rady klanů.

Neodmítl jsem a ani jsem mu nic neslíbil.

Z jeho myšlenek jsem zjistil, co jsem potřeboval. Tak zaprvé se mě Velká rada klanů bála kvůli tomu, že jsem mnohem starší než většina dnešních vampýrů. Zadruhé jsem se ocitl v jakési karikatuře společnosti, které vládnu zženštilí barbaři. Zatřetí dokážou dnešní Děti noci jen číhat ve tmě, zbaběle se skrývat, a nejsou schopny zajistit